

Antonio Porpetta: Juan a horoskop

Adriána Koželová, Filozofická fakulta PU, kozelova@unipo.sk

Ani úvodník, ani politické intrigy, ani medzinárodná kríza, ani výsledky futbalu či kronika býčích zápasov, ani divadelná či filmová kritika, ani najnovšie udalosti, dokonca ani inzeráty či čierna kronika... Nič z toho nepríťahovalo Juanovu pozornosť, keď ráno čo ráno čelil svojim novinám. Nech by boli titulky akokoľvek nápadné alebo znepokojujúce, Juan vždy nalistoval zadné strany, tam, kde na neho so svojimi strohými predpoveďami čakal horoskop.

Pri tejto rubrike Juan pociťoval absolútny rešpekt a zanietenosť. Veril všetkému, čo mu oznamovalo tých pár riadkov určených každému znameniu, aj pozitívnemu či negatívnemu, aj priaznivému či nepriaznivému, aj presnému či hmlisto nejednoznačnému. Jeho znamenie bolo vodnár. K nemu v nádeji a zvedavosti deň čo deň upieral zrak, aby sa zaručene dozvedel, a tým si bol istý, ako mu deň uplynie, čo mu hviezdy zo záhadných a nekonečných dial'av predpovedajú, čo môže čakať najbližších 24 hodín, aké nepoznané dary mu Osud nadelil. Dary, ktoré sa odvážil odhaliť len horoskop. Spolu s radami, varovaním, inštrukciami.

Juanova viera v horoskopy bola pochopiteľná. Okrem zriedkavých výnimiek, ku ktorým sa vždy dalo nájsť vysvetlenie, sa mu proroctvá splnili do bodky. Bolo to neuveriteľné, ale naozaj sa vždy splnili. Pravdupovediac, nedalo sa povedať, či sa predpovede úplne trafili alebo či Juan denne prispôboval svoje vnútro a fyzické, mentálne a duševné okolnosti tomu, čo napovedali veštby. Tak či onak sa bezpochybne vzťah Juana k horoskopu menil na „štokholmský syndróm závislosti“. Slová horoskopu boli pre Juana ako väzenie, ale on ich s najväčšou samozrejmosťou akceptoval a oddával sa nariadeniam. Iná možnosť nebola. Veci boli také, lebo také mali byť, keď to nariadili hviezdy. Hociktorý psychoanalytik by bol objavil v tejto závislosti veľmi blízkej determinizmu, hlboké freudovské korene. Možno nešťastné detstvo, možno rodičia ľahostajní voči jeho výchove, možno predčasný pocit samoty, možno lípnutie na domove, bez súrodencov či priateľov, na ktorých by sa mohol obrátiť s otázkou alebo im prejaviť smútok či radosť...

Vodnár (21.1. – 19. 2.)

Zdravie: ak si trpel nejakou chorobou, budeš sa cítiť oveľa lepšie, rýchlo sa uzdravíš.

A Juan si po celý deň uvedomoval, že ten prekliaty kašeľ, ktorý ho už dlho gniavil, sa pomaly strácal, hlien ustupovali, dýchal voľnejšie, ba celkovo sa cítil oveľa lepšie. Už bolo načase. Po týždni s antibiotikami, inhalovaním vonných olejov a šumivým aspirínom... Bolo to jasné. Horoskop sa nikdy nemýlil. Taký zázrak!

Vodnár (21.1. – 19. 2.)

Láska: Nové perspektívy budú povzbudením pre tvoj citový život. Na obzore je začínajúci vzťah, ktorý sa ale premení na niečo vážne a dôležité.

Neuveriteľné. Mohol si to overiť hneď po vstupe do kancelárie. Margarita, šéfova sekretárka, ktorá bola zvyčajne taká nevšímavá a vzdialená napriek častému, hoci nesmelému Juanovmu nadbiehaniu, sa na neho v to ráno zvláštne usmiala. Jej oči, alebo skôr okále, pár blankytných studničiek plných svetla tentoraz žiarili viac ako inokedy.

Juan ihneď pochopil, hoci to nemal potvrdené, že začínajúci vzťah, no dobre, nie až taký začínajúci, pretože okolo Margarity sa krútil už vyše roka, sa začínal meniť na niečo vážne a dôležité. Margarita od neho na desiatu nadšene prijala kúsok tortily a šálku kávy, zatiaľ čo Juan v duchu chválil patróna Vodnára na priaznivý vplyv na jeho doposiaľ zbedačený citový život...

Vodnár (21.1. – 19. 2.)

Nenechaj sa uniesť nekontrolovanými impulzmi a viac zvažuj svoje rozhodnutia. Svojou nezištnosťou a dobromyseľnosťou očariš okolie.

„Som chudobná vdova! Mám dvoch synov vo väzení, ďalšie berie drogy a ešte dvaja nemajú robotu! Pomôžte prosím!“ – prudkým hlasom kričala úbohá stvora uprostred vozňa v metre a upierala prosebné pohľady k cestujúcim a oni, už zvyknutí na podobné vypytovanie, sa zatiaľ tvárili, že pozorne čítajú inzeráty alebo zaujato študovali rôzne linky a stanice.

-Uvidíme, snažil sa Juan zvažovať svoje rozhodnutia, aby sa nenechal uniesť nekontrolovaným impulzom simulovania a hluchotou ako ostatní. Ak táto úbohá žena nevyzerá viac ako na tridsať, ako môže mať päť dospelých synov, dvoch vo väzení, ktorí musia mať samozrejme viac ako 18, jeden drogový závislý a dvaja ďalší nezamestnaní, obaja starší ako 16, čo je u nás aktívny pracovný vek? Tak to nemôže byť, lebo ak má tridsať rokov, prvého syna by mala v dvanástich, čo je dosť divné. Ak má 33, mala by ho v 15, čo už je možné, hoci takisto divné. Ale v 15 začala rodiť deti, až kým ich nemala ako vraví päť? To sa mi vidí prehnané. Alebo nemá toľko detí alebo nie sú všetky jej. Možno sa vydala za staršieho muža, vdovca alebo osamelého, ktorý do manželstva priniesol celé alebo jednu časť tohto nešťastného potomstva. Ktovie, všetko je možné.

Aj keď si tieto výplody odmyslí, skutočnosť je taká, že táto úbohá žena pýta almužnu a nikto jej ju nedáva.-

Juan, plný nezištnosti a dobromyseľnosti, presne ako to uvádzal horoskop, prehľadal vrecká, našiel dve stopesetové mince a odovzdal jej ich s ľútostivým úsmevom, popravde trochu zastretým pochybnosťami o existencii toľkých synov zničených takým hrozným nešťastím.

Všetci cestujúci, prekvapení týmto nezvyčajným darom, ktorý je každým dňom zriedkavejší u cestujúcich mestskou dopravou, zostali očarení touto úžasnou lekciami štedrosti presne ako sa predpovedalo.

Juan neprejavil nijaký údiv. Od skorého rána vedel, že to tak bude. Horoskop mu to predpovedal úplne presne...

Vodnár (21.1. – 19. 2.)

Je možné, že sa dnes budeš cítiť frustrovaný, vyhasnutý. Možno podnikneš cestu. Budeš mať chuť na dobrodružstvo a útek.

„Juan, o 12.00 príde pán Yuruki priamo z Tokia, let č. JAL 910, oznámil mu šéf. Choďte ho prosím počkať na letisko, vyzdvihnite ho a vezmite do Continentalu“ – nariadil mu. Pripravte si tabuľku ako vždy, aby vás pán Yuruki našiel.

Juan zo srdca neznášal státie pri bráne medzinárodných priletov s tabuľkou s číslom letu nad hlavou a tváriť sa ako tupec, presne ako desiatky ďalších zamestnancov a úradníkov, ktorí robili to isté a pozorovali pritom všetkých cudzincov, čo sa bezradne hrnuli von. A nemohol potlačiť nekonečne trápny pocit, keď sa úplne posledný neznámy cestujúci ukázal za vozíkom plným rôznych kufrov a aktoviek a Juan ho ochotne a s pokryteckým úsmevom začal tlačiť.

Počas dlhého čakania pocítil Juan tak ako nikdy nečakanú túžbu po dobrodružstve a úteku, túžbu nasadnúť na hociktoré z lietadiel, ktorých motory z diaľky počúval a odletieť smerom na najhorúcejšie karibské pláže, do najnádhernejších a najvzdialenejších krajín, aké si vedel predstaviť...

Samozrejme, že nemal nijakú príležitosť podniknúť cestu. Ale horoskop mu to jasne vravel: „Je možné, že dnes...“, ale nepredpovedal nič konkrétne ani definitívne. Len možnosť, ktorá sa bohužiaľ nenaplnila. Škoda!

Čakal a pán Yuruki bol jedným z posledných, ktorí vyšli a hoci bol Juan dosť frustrovaný a vyhasnutý, musel ho vrelo privítať, pomáhať mu s vozíkom plným batožiny, vziať k autu a odviezť do hotela a po celý čas sa pokúšal neodbytného a konzervatívneho

Japonca presviedčať, že nie, v novembri nie sú býčie zápasy, flamenkové predstavenia áno, ale býčie zápasy nie, ozaj nie...

Vodnár (21.1. – 19. 2.)

Výborná nálada uľahčí vaše konanie. Trpezlivosť ruže prináša.

Juan si myslel, že predpoveď sa vyplnila, keď musel s istou dávkou humoru, popravde, nie až takou zásadnou ako predpovedal horoskop, čeliť nečakanému výpadku teplej vody práve keď sa sprchoval, sklúčujúcemu zisteniu, že mu na raňajky nezostalo ani zrnko kávy a prekvapeniu, že jediná použiteľná košeľa mala škandalózne popľakovaný golier, niečo ako modrý náter.

Ale bolo toho viac. Auto si zaumienilo nenaštartovať a po všetkých pokusoch a skúškach skončilo s tečúcou baterkou, potom vôbec nemohol chytiť taxík a autobus meškal vyše hodiny, kým sa konečne zjavil, takže do práce nemohol doraziť inak než červený od vysokého tlaku. Keď už bol v pracovni, počítač začal zrazu čudne blikať a skončil úplnou tmou a z vedenia dostal príkaz, že musí kompletne prepracovať správu H-453/96, trojtýždňovú prácu, kvôli jednej chybe v účtovnej položke, ktorá všetko zničila.

Juan aj napriek narastajúcej bolesti žalúdka, ktorá sa rozpínala do alarmujúcich rozmerov, prijal všetky tieto tvrdé skúšky s rozvahou a zmierlivosťou. Dokázal sa pousmiať dokonca aj vtedy, keď sa dovtedy žiarivý deň náhle zmenil na nevlúdny a tmavý a nad mestom sa strhla strašná víchrica s krupobitím.

-To počasie! Ale trpezlivosť ruže prináša! – zvolal šťastne a spokojne, zatiaľ čo jeho kolegovia hrešili v aramejčine alebo iných starodávnych a zabudnutých jazykoch...

***

Jedného rána známa astrologička Alina Landeirová vo svojom štúdiu znechutene priznávala omyl pri prepisovaní horoskopu v prvom vydaní jedného známeho národného denníka. S jej predpoveďami sa nič nezhodovalo, väčšina textov k rôznym znameniam bola rozhádzaná pri zlome strany. Bolo to neprípustné, chcela sa sťažovať riaditeľovi. Po príklade nebolo treba chodiť ďaleko, pre vodnára mala túto kópiu predpovede:

Bežný, nudný deň, bez zvláštnych správ či prekvapení, bez vyhliadok na zmenu. Pokoj.

V novinách bol tento text priradený k blížencom, naopak na mieste určenom vodnárom sa zjavilo to, čo bolo v skutočnosti určené škorpiónom:

Pre teba veľmi dôležitý deň: vesmír ti prináša nový vietor do plachiet, nový smer. Vyrovnanosť, vnútorný pokoj, pocit blaha.

Pre profesionálku ako ona to bolo poburujúce, myslela si Alina. Áno, rozhodne sa musí sťažovať riaditeľovi, aj keby bolo možné, že čitatelia si zmeny vôbec nevšimli...

Nedaleko od štúdia, približne v tom istom čase všetci svedkovia potvrdili, že vodič nerešpektoval červenú a Juan, ktorý práve prechádzal cez priechod, sa nemohol tejto zrážke vyhnúť. Náraz bol hrozný a smrť prišla ihneď, rovno tam na obrubníku. Nedalo sa nič robiť.

V pitevni nejaký súdny lekár konštatoval čudný výraz vyrovnanosti, vnútorného pokoja, pocitu blaha, ktoré bolo možné pozorovať u zatiaľ neidentifikovanej mŕtvolky po nehode.

***

Antonio Porpetta sa narodil v Alicante v r. 1936. Literárnu tvorbu začal zbierkou básní *Por un cálido sendero* (Madrid, 1978). Okrem viacerých básnických zbierok je autorom viacerých esejí a poviedok, poslednou je zbierka *Historias mínimas y otros divertimentos* (Madrid, 2009). Pôsobí na rôznych akademických inštitúciách a venuje sa predovšetkým začínajúcim básnikom. Za svoje literárne diela získal viacero ocenení, naposledy cenu „Poesía“ v roku 2001.

Zoznam použitej literatúry:

PORPETTA, A.: El benefactor y 10 cuentos más. Alicante: Segarra Sánchez, S.L. – Elche, 1997.